

Maar David was meer dan krijgsman alleen, hij was ook de dichter der liederen Sions. Met koninklijke hand reikte hij zijn volk „gouden appels en zilveren schalen.”

Aan Seerp Anema de hooge roeping ons te geven Christelijke literatuur in de nieuwe taal en den nieuwen vorm, dien onze tijd van noode heeft.

Laat zijn held en leermeester Da Costa 't hem in zijn verouderd maar nog altijd mooi Nederlandsch mogen zeggen: „Niet door te willen terugkeeren tot een vroegeren (toch ook zelve reeds ongezonder) toestand, en het proces der ziekte met geweld te willen verstoren, komt men de bestaande ellende te boven, of een wezenlijk herstel naderbij; niet door eenzijdigheid voor het oude zal men het nieuwe meester worden; niet in het verwerpen der middelen, die door Gods alwijze voorzienigheid ons in de ziekte zelve tegen de ziekte gegeven zijn, ligt de methode van genezing voor de groote kwaal van onzen tijd op elk gebied.”

Reeds gaf Seerp Anema ons wat verzen en proza, waaruit blijkt, dat hij is kunstenaar bij de gratie Gods.

Een gave brengt een roeping mee, Seerp Anema! En wien veel gegeven is, van dien zal veel geëischt worden.

Door de gave Gods u geschonken, zijt gij op letterkundig gebied de Christen-kunstenaar, die ons helpen kunt. Als de Macedoniër in Paulus' droom vragen, smeeken wij 't u: „Kom over en help ons.”

Hoort, verstaat ge dien kreet om kunst, die opklinkt ook uit onze Christelijke kringen?

Ik weet, dat gij dien verstaat. Want ge hebt niet alleen het hart en het oog, maar óók het oor van een kunstenaar.

En God schonk u Zijn gave, opdat gij haar zoudt doorgeven aan Zijn kinderen, die er op wachten.

Ja, wij wachten op u. Op uw woord, op uw lied.

H. S. S. K.

„BEDROEFD, MAAR ALTIJD BLIJDE”

De mensch heeft een vrijen wil. Hij wordt door God niet in zijn denken en doen gedwongen. Maar de weg, dien de mensch kiest, kan dán alleen een weg van geluk en vrede zijn, wanneer deze is in overeenstemming met den wil van God.

DE PANTER

Wie dagelijks het dier op sijnen weg ontmoet en sich daermee vermaekt, hoedat het leeft en doet; wie met een stagen lust en nederigen sin sijn mede scheppel eert, die dringt soms dieper in sijn wezen, en die leert door liefde vaek verstaen, wat den geleerden mensch in wijsheijt moet ontgaen.

Hoe menichmaal heb ik in daller wreedste dieren wier waren aert het is hun moordlust uijt te vieren, een teederheijt ontdekt, een sachtheijt van gemoet, die hem, die daerop siet, volmaekt begripen doet, hoe leeu en lam, wen Godt daerop mogt staen, sodra Hij het beveelt, tesamen konnen gaen.

Een dier, welks leven vlood, waarvan men twijflen kon of het nog adem hadt, dan of de dootd reeds won, gaf nog, door swak gekreun, te kennen, dat het mij herkende, toen ik het mijn laatste woorden sij.

O, laet mij toch gebeuren,
wanneer ik voor den schijn
van 't licht de ooge sluijtte,
omdat se moede zijn, —

O, laet mij toch gebeuren,
als ik de krachten mis
het hoeft nog op te heffen,
omdat het moede is, —

O, laet mij toch gebeuren,
wanneer ik swijge, wen
ik niet sal konnen spreekken,
omdat 'k soo moede ben, —

O, laet mij toch gebeuren,
als ik geen enkel woort
meer vinde, — dat mijn siele
dan Uwe stemme hoort.

N. K.

